

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/7/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8417010290
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8417010290.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Mariána Mačuru a JUDr. Evy Rešatkovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 21.04.2021, v trestnej veci proti obžalovanému Q. T. pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T/35/2017 zo dňa 19.11.2020 jednomyselne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného Q. T..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný Q. T. uznaný za vinného z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- v presne nezistený deň v prvej polovici mesiaca marec 2015 vo Veľkej Lomnici, okr. Kežmarok, uzatvoril s poškodeným V. A. ústnu dohodu o pôžičke finančnej hotovosti v takej výške, ako mu ju poskytne banka a podľa tejto dohody sa taktiež zaviazal, že bude uhrádzať V. A. mesačné splátky vo výške v akej ich určí banka a po uzatvorení tejto ústnej dohody šiel V. A. do Popradu, kde v pobočke VÚB Banky a. s., Poprad uzatvoril zmluvu o pôžičke dňa 11.3.2015 na sumu 8.000,- eur, ktorá mu bola ihneď vyplatená a ktorú sa zaviazal splácať v 72 pravidelných mesačných splátkach po 172,64 eur a toho istého dňa previedol z tejto pôžičky sumu 7.000,- eur na účet patriaci obžalovanému Q. T. vedený v Slovenskej sporiteľni a. s. pobočka Kežmarok a následne sa dohodli na uzatvorení ďalšej pôžičky a dňa 27.4.2015, v zmysle takto uzatvorenej ústnej dohody, šiel V. A. do pobočky VÚB Banky a. s. v Poprade, kde uzatvoril zmluvu o pôžičke na sumu 18.000,- eur, ktorú sa zaviazal splácať v 108-ich v pravidelných mesačných splátkach po 319,59 eur, pričom z tejto sumy bola použitá suma 8.000,- eur na refinancovanie predchádzajúcej zmluvy o pôžičke a zo sumy 10.000,- eur, ktorá bola V. A. vyplatená v hotovosti, dňa 27.4.2015 v Poprade, pred pobočkou VÚB Banky, a. s., Poprad, v osobnom motorovom vozidle V. A. odovzdal obžalovanému Q. T. sumu 9.100,- eur s tým, že pôžičku bude splácať obžalovaný Q. T., hoci obžalovaný Q. T. vedel, že vzhľadom na svoje príjmy nebude môcť pôžičku splatiť a nebude s poškodeným V. A. podnikat' a následne mu obžalovaný Q. T. vyplatil pri niekoľkých osobných stretnutiach postupne finančnú hotovosť v rôznych sumách od 20,- eur až do 70,- eur, celkovo sumu 600,- eur a žiadne ďalšie dohodnuté splátky neuhrádzal a finančné prostriedky, ktoré mu boli V. A. odovzdané mu nevrátil a použil pre vlastnú potrebu na splatenie dlhov, čím takto spôsobil pre poškodeného V. A. škodu v sume najmenej 15.500,- eur.

Za to mu bol podľa § 221 ods. 2 Tr. zákona za použitia § 38 ods. 2 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona mu bol výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu bola určená skúšobná doba v trvaní 24 mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku mu bola uložená povinnosť nahradiť poškodenému V. A. škodu vo výške 15.500,- eur.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný J. T. ihneď po jeho vyhlásení. V písomných dôvodoch odvolania poukázal na to, že je nesporné, že poškodený mu požičal sumu 7.000,- eur, avšak sporné je požičanie 9.600,- eur, pričom uvedenú okolnosť potvrdzuje len výpoveď poškodeného a žiaden iný dôkaz ju nepreukazuje. Úvahy prvostupňového súdu, že je nepravdepodobné, aby si to poškodený vymyslel, nemôžu postačovať na preukázanie viny bez dôvodných pochybností. Rodičia poškodeného sú len svedkami z počutia a oni neboli svedkami ani jedného z poškodeným tvrdených odovzdaní peňazí. Samotná osoba poškodeného je nedôveryhodná, pretože tento bol v rozhodnom čase alkoholikom a prepíjal peniaze v baroch a krčmách. Rodičia mu z uvedeného dôvodu kontrolovali veci, vrátane osobného účtu. Motivácií prečo označiť jeho ako osobu, ktorej odovzdal peniaze po tom, čo sa o jeho pôžičkách dozvedeli rodičia, mal viac než dosť. Tomuto svedčí aj to, že trestné oznámenie vo veci podal až potom, čo sa dozvedeli o tom jeho rodičia. Berúc do úvahy uvedené navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a jeho spod obžaloby oslobodiť.

Na základe podaného odvolania krajský súd v intenciách ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podal odvolateľ odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V posudzovanej veci boli podľa názoru krajského súdu v konaní pred súdom prvého stupňa vykonané dôkazy tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Vykonané dôkazy okresný súd vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správnym skutkovým i právnym záverom. Len vzhľadom na obsah odvolania obžalovaného, krajský súd doplnil dokazovanie jeho výsluchom.

V dôvodoch svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, ktoré konkrétne dôkazy vo veci vykonal, ktoré skutočnosti z vykonaných dôkazov vyplývali, ako aj to, na základe ktorých konkrétnych dôkazov svoje skutkové závery ustálil a prečo obrane obžalovaného neuveril.

S dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa sa krajský súd stotožňuje a v podrobnostiach na tieto odkazuje. Aj podľa jeho názoru bolo vykonanými dôkazmi, na rozdiel od odvolacích námietok obžalovaného, nepochybne preukázané, že skutok tak, ako bol súdom prvého stupňa ustálený, sa stal, a že tento skutok obžalovaný spáchal.

Len vzhľadom na podané odvolanie obžalovaným krajský súd stručne zhrňuje, že konajúci súd ustálil skutkové zistenia na podklade výpovedí poškodeného V. A., ale aj výpovedí svedkov D. S., V. A. st. a Z. A. a najmä listinných dôkazov. Keďže podstatným dôkazom bola výpoveď poškodeného V. A., konajúci súd sa zaoberal jej hodnovernosťou a považoval ju za pravdivú aj preto, že vykonaným dokazovaním boli tvrdenia poškodeného potvrdzované obsahom výpovedí uvedených svedkov.

Je faktom, že jediným priamym dôkazom preukazujúcim spáchanie skutku obž. J. T. bola práve výpoveď tohto svedka. Tak, ako konajúci súd, aj odvolací súd považuje tvrdenia svedka poškodeného M. A. za presvedčivé a hodnoverné.

Je nutné súhlasiť s odvolacími námietkami obžalovaného, že v danom prípade stáli proti sebe dve verzie skutku prezentované na jednej strane obžalovaným J. T. a na strane druhej poškodeným M. A.. Z uvedeného dôvodu bolo preto o to dôležitejšie vyhodnocovať hodnovernosť a dôveryhodnosť výpovedí, ako obžalovaného, tak aj poškodeného.

V súlade s úvahami prvostupňového súdu, aj krajský súd mal za to, že výpovede poškodeného M. A. počas celého trestného konania boli v podstatných okolnostiach rovnaké a vnútorne konzistentné. Navyše boli potvrdzované aj svedeckými výpoveďami jeho rodičov, Z. A. a V. A. st., ktorí síce neboli očitými svedkami dohody medzi obžalovaným a poškodeným, či odovzďávaním peňazí, ale zhodne s jeho verziou priebehu skutku vypovedali o tom, ako ich syn zobral pôžičky v prospech obžalovaného, a že mu aj tieto peniaze odovzdal. V tejto súvislosti je však potrebné prisvedčiť odvolacej námietke obžalovaného, že nejde o priamych svedkov, avšak uvedené samo o sebe výpovede týchto svedkov

nediskvalifikuje z možnosti ich vyhodnocovať vo vzťahu ku ustáleniu skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 12 Tr. poriadku.

Uvedené závery však nemožno konštatovať vo vzťahu k hodnoteniu výpovedí obžalovaného J. T.. Tieto nielenže boli v podstatných okolnostiach protirečivé, pričom tieto rozpory sa nepodarilo obžalovanému v konaní dôveryhodne vysvetliť, ale ani neboli potvrdzované inými dôkazmi, pričom navyše jeho tvrdenia boli aj vnútorne protirečivé a nelogické. Podstatným rozporom vo výpovediach obžalovaného J. T. bola jeho výpoveď o dôvodoch a okolnostiach prečo poškodený M. A. šiel do banky a uzatvoril zmluvu o pôžičke za účelom následného odovzdania peňazí obžalovanému. Kým na hlavnom pojednávaní obžalovaný vypovedal, že mu uvedené navrhol poškodený M. A., v prípravnom konaní uviedol, že M. A. potreboval úver na úhradu dlžôb, a preto ho požiadal, aby mu ho pomohol vybaviť, pričom keď ho vybavil, tak ho obžalovaný vzápätí požiadal, aby mu tieto peniaze dal, lebo ich potreboval na bežné výdavky. Uvedený rozpor v jeho výpovediach obžalovaný hodnoverným spôsobom neodstránil, pričom navyše uviedol, že už dva tri mesiace chodili po bankách za akých podmienok by im poskytli úver, pričom poškodenému stačilo 1.000,- eur.

Rovnako obžalovaný dôveryhodne nevysvetlil rozpor v jeho tvrdeniach ohľadne času, kedy mal splatiť prvú časť pôžičky vo výške 7.000,- eur. Kým na hlavnom pojednávaní vypovedal, že pôžičku splatil postupne v splátkach, v prípravnom konaní vypovedal, že ju vyplatil v priebehu nasledujúcich dní. Navyše z výpovedí rodičov obžalovaného Q. T. st. a K. T. vyplýva, že obžalovaný mal splácať pôžičku poškodenému v nepravidelných intervaloch počas dlhšieho obdobia ako pár dní. Navyše pri hodnotení výpovede obžalovaného J. T. nemožno nebrať do úvahy aj skutočnosť, že jeho najbližší tak, ako jeho rodičia, aj jeho priateľka W. K., o pôžičke medzi ním a poškodeným nevedeli nič, resp. žiadne bližšie konkrétosti. Zhodne však uvádzali, že obžalovaný mal dlhy a hral na automatoch. Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje aj na nelogickosť konania obžalovaného ohľadne ním prezentovaného údajného splácania, resp. splatenia pôžičky. Ak malo byť pravdou, čo uvádzal obžalovaný v jeho výpovediach, že v osobe poškodeného M. A. išlo o osobu alkoholika, a preto bol tento nezodpovedný a nedôveryhodný, je potom nelogické prečo si nedal potvrdzovať zaplatenie splátok zo strany poškodeného M. A., resp. prečo neplatil splátky prevodom na účet, a to najmä za situácie, že pri prvej časti pôžičky trval na tom, aby mu poškodený peniaze zaslal na účet, aby to bolo papierovo zadokumentované. Vychádzajúc z týchto zistení mal aj krajský súd za to, že výpoveď obžalovaného J. T. nie je dôveryhodná, a ani hodnoverná.

Berúc do úvahy uvedené, možno, rovnako ako súd prvého stupňa, dôjsť k záveru, že výpoveď poškodeného o priebehu skutku, je nielen v súlade s ďalšími vykonanými dôkazmi, ale tieto ju aj potvrdzujú.

Krajský súd záverom konštatuje, že proti sebe síce stáli v danom prípade dve verzie priebehu skutku, ktorých nositeľmi boli dvaja priamy účastníci - obžalovaný a poškodený, avšak nešlo o dve rovnako dôveryhodné a hodnoverné výpovede, a preto aj podľa názoru krajského súdu v danom prípade niet pochybností o tom, že skutok sa stal tak, ako bol ustálený súdom prvého stupňa, a že ho ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný.

Aj podľa odvolacieho súdu konanie obžalovaného naplňa všetky pojmové znaky prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona, pretože obžalovaný na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu.

Pochybenia, ktoré by bolo možné napraviť v prospech obžalovaného nezistil krajský súd ani pri rozhodovaní prvostupňového súdu vo vzťahu k druhu a výmere uloženého trestu.

Pri rozhodovaní o treste vychádzal prvostupňový súd, ako to uvádza v dôvodoch napadnutého rozsudku, z ustanovenia § 34 Tr. zákona. Prihliadal teda na okolnosti spáchania trestného činu, jeho následok, zavinenie, osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť nápravy, skúmal existenciu poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Tr. zákona, či priťažujúcich okolností uvedených v ustanovení § 37 Tr. zákona, avšak ich existenciu nezistil. Ani krajský súd tak, ako súd prvého stupňa, nezistil žiadnu z poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Tr. zákona a ani žiadnu z priťažujúcich okolností uvedených v § 37 Tr. zákona, a preto okresný súd správne postupoval, keď ukladal trest v rámci trestnej sadzby podľa § 221 ods. 2 Tr. zákona bez úpravy hornej alebo dolnej hranice podľa zásad uvedených v ustanovení § 38 Tr. zákona, od 1 roka do 5 rokov.

Z odpisu registra trestov plynie, že obžalovaný J. T. doposiaľ súdne trestaný nebol. Z výpisu z ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky je zistiteľné, že v troch prípadoch bol za posledných 5 rokov priestupkovo postihnutý, pričom vo všetkých prípadoch sa jedná o priestupky na úseku cestnej premávky.

Na základe uvedeného dospel aj krajský súd k záveru, že účel trestu u obžalovaného je možné dosiahnuť podmieneným trestom odňatia slobody v prvej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby v trvaní 18 mesiacov na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov.

Takýto trest uložený napadnutým rozsudkom je potrebné považovať za trest primeraný, ktorý zabezpečí ochranu spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, a zároveň vyjadrí aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Okresný súd nepochybil, ani pri ukladaní povinnosti nahradiť poškodenému M. A. škodu vo výške 15.500,- eur, keďže poškodený si tento nárok v prípravnom konaní riadne a včas uplatnil, pričom jej výška zodpovedá vykonaným dôkazom, čo sa odrazilo aj v tom, že plynie aj zo skutkovej vety napadnutého rozsudku.

Keďže teda krajský súd nezistil žiaden dôvod na zmenu rozhodnutia v prospech obžalovaného, jeho odvolanie ako nedôvodné v zmysle ust. § 319 Tr. poriadku zamietol.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.